

DE TIENERJURY: IN DE CATERINGTENT

In de cateringtent op Café Koer kunnen alle artiesten en medewerkers van TAZ hun buikje rond eten met hetzij een heerlijk buffet 's middags, hetzij een heerlijk menu 's avonds. Dat moesten we eens zien, en proeven. Dus stoorde we een artieste die rustig haar krant aan het lezen was.

Hoe zit het hier met de sfeer?

“De sfeer is hier heel erg goed en ongelooflijk ‘eerlijk’. Iedereen hier is goed gezind en zo open.”

Is het eten hier lekker?

“De lunch is lekker, omdat je helemaal zelf je eten kunt kiezen. Ik vind het avondeten voor de veggie's de laatste drie dagen niet zo lekker, omdat het altijd met champignons is en ik lust dat niet.”

Hoe vaak eet u hier?

“Elke dag, 's middags en 's avonds.”

Wat neemt u het liefst aan het buffet?

“Alle soorten groenten, ik ben vegetariër en dus een echt ‘groentemens’.” *(lacht)*

Spreekt u hier ook af met vrienden zonder te eten?

“Nee, maar ik kom hier wel altijd een beetje vroeger en blijf meestal lang hangen omdat het hier zo gezellig is met vrienden.”

Toen viel ons oog op de cateringploeg die druk in de weer was om het buffet klaar te maken. Zouden we hen durven lastigvallen? Met onze allermooiste lach en nog enkele vragen stapten we op hen af.

Hoeveel jaar verzorgen jullie de catering al, hier in Café Koer?

“Ik persoonlijk al vier jaar, maar de cateraar al langer. Sommigen onder ons werken al bijna tien jaar voor TAZ.”

Hoeveel kilogram eten verbruiken jullie per dag?

“Zeer veel, buffet en avondeten samen ligt minimaal rond de 700 kilogram, dat merken we ook wel aan onze rekening.”

Werken jullie met verse producten?

“Jazeker. In tegenstelling tot de meeste cateringbedrijven die met op voorhand klaargemaakte producten werken, snijden en kuisen wij onze producten ter plaatse. Van al die vershoudproducten moeten wij dus niets hebben.”

Dat moesten we ongetwijfeld eens proeven. Dus haalden we onze TAZ-medewerkerspasje boven, waar we o zo trots op zijn, en schepten onze borden vol met verse groenten en ander lekkers. En zo zorgden we ervoor dat de catering nog een paar kilo's meer verbruikte én dat we niet in hongersnood verkeerden. (BS/SS/MVB/CB/SV)

TELEX

Vandaag in het Familiepark: Mieke Versyp leest voor om 14u30 en Brit van Hoof speelt muziek om 15u30 en 17u30.

Brood en spelen op zaterdag 6 augustus om 12u30 in Club Terminus met: Centrale Gast: *Hombres complicados* Josse De Pauw en Dominique Deruddere, Jong Theater: Jonas Van Thielen (*De Leeuw van Vlaanderen/een tribute*), Gilles De Schrijver en Yahya terry (het GEIT), literatuur: Maud Vanhauwaert (*Zeechroniek*), de jury's Jong Theater en Jong Muziek lichten (misschien) een tipje van de sluier. Vliegende reporter: Els Van Steenberghe (Knack), muziek: Dandy Davy (laureaat Jong Muziek 2010)

Omwille van familiale redenen kan Bucket Boyz vandaag niet optreden, ze worden vervangen door Statue. Zij brengen Psychedelic Noise-rock, sferische postrock met vijf gitaren, een bas, een drum en een resem gitaareffecten.

Blades on Vinyl fleurt ook tijdens het slotweekend van TAZ de stad op. Vandaag kan je ze zien om: 14u30: Café Koer (kleine show), 15u: Vissersplein (kleine show); 19u: Zeeheldenplein (full show).

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Marieke Rummens, Evelyne Coussens, Carmen Van Cauwenbergh, Jens D'Hondt, Arne De Wilde, Margo Van Syngel, Filip Tielens, Hannes Dereere, Simon Vandekerckhove

Tienerjury: Maria-Victoria Bas (14), Cosima Bas (10), Stan Smets (10), Bavo Smets (14), Seppe Vangheluwe (15)

Fotografen: Kristien Verhoeyen, Christophe Brysse, Nick Develder, Frank Keirsebilck, Stephan Van Hesteren, Michel Deveen, Aude Lachaise, Frans Hanswijk

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUylaERT,
TARTART VZW, JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE

TAZETTE #9

THEATERAANZEE.BE

VRIJDAG 05/08/2011

INTERVIEW: JOSSE DE PAUW HET ZOU MAAR SAAI ZIJN ALS IEDEREEN HETZELFDE GOED ZOU VINDEN'

Centrale gast Josse De Pauw speelde op TAZ in twee voorstellingen (*Een Nieuw Requiem* en *Die Siel van Die Mier*), toonde ook *Ruhe*, las voor uit *De Versie Claus*, en holde van her naar der voor interviews en andere verplichtingen. Benieuwd of hij ook andere

voorstellingen kon zien, en hoe hij op deze festivaleditie terugblijkt.

Wat waren voor jou de hoogtepunten van TAZ?

Josse De Pauw: “Ik ben heel aangenaam verrast door *Triomff* van de zusjes Claes. Het is fantastisch hoe zij er in slagen om beeldende kunst theateraal te maken en omgekeerd. Ook al is er iets hermetisch aan, toch word ik vaak meegesleurd in hun wereld. *Tanzung* van Jan Decorte zag ik hier voor het eerst. De durf waarmee Jan zichzelf en zijn liefde voor Sigridd Vinks op scène zet, bewonder ik heel erg. Omdat ik Jan en de andere mensen op scène erg goed ken, is deze keuze misschien iets subjectiever. Al zag ik ook dat mensen die hen niet kenden, erg ontroerd waren.

“Ik kies deze twee voorstellingen er uit omdat ik ook wel merk - en begrijp - dat een deel van het publiek er misschien bij afhaakt, maar dat vind ik ook deel van een festival. Je moet als toeschouwer toelaten dat andere mensen van andere dingen houden dan jij. Dat beseffen kan best nuttig zijn voor een samenleving. Het zou maar saai zijn als iedereen hetzelfde goed zou vinden.”

Er speelden drie voorstellingen van jou op het festival. Waarom net deze?

“Ik denk dat de voorstellingen die we hier brengen tekenend zijn voor mijn werk van de laatste tien à vijftien jaar, waarin muziek een belangrijke rol speelt. De selectie is toch altijd wat afhankelijk van wat mogelijk is. Ik had heel graag *De Gehangenen* hier getoond, maar dat was een beetje boven onze krachten (de acteurs hangen aan het plafond, nvdr). Ook *Over De Bergen*, een samenwerking met Corrie Van Binsbergen, wilden we graag brengen, maar daar spelen veel muzikanten in mee, en het was moeilijk om hen allemaal bijeen te krijgen.”

Zijn er voorstellingen die je graag wilde zien, maar je door tijdsgebrek niet kon gaan kijken?

“*De Pagnol-trilogie* van Compagnie Marius wil ik eigenlijk al jaren graag zien, en nu is het er weer niet van gekomen, omdat ik mijn lezing van *De Versie Claus* nog wilde

inoefenen. Over *Freeze!* van Nick Steur heb ik al zoveel goede dingen gehoord, dus die voorstelling probeer ik nog te gaan kijken.”

Wat onderscheidt Theater Aan Zee van andere festivals?

“De focus op jong werk in muziek en theater mag zeker niet losgelaten worden. Het feit dat veel speelplekken omgebouwde locaties zijn, bepaalt ook mee het festival. Het publiek begrijpt dat die niet altijd helemaal geïsoleerd kunnen worden, maar staat daar erg genereus tegenover – wat overigens geen slecht uitgangspunt is om naar theater te gaan kijken.”

Hoe kan Theater Aan Zee nog groeien of veranderen?

“Het festival is de afgelopen vijftien jaar stap voor stap kunnen groeien. Nu is men op een punt gekomen waarbij men moet nadenken waar men nog kan groeien. Dat hoeft voor mij niet in nog meer verkochte tickets te zitten, maar misschien in een andere profilering. In het Jong Theaterwerk is het volgens mij mogelijk om ook in de ons omliggende buurlanden te gaan scouten om een internationalere selectie te tonen. Zo kan men met jonge makers uit het buitenland een band smeden, zodanig dat wanneer ze later wereldberoemd zijn, Theater Aan Zee hen toch nog aan een zacht prijsje kan boeken (*lacht*). Dat lijkt me interessanter dan grote, dure voorstellingen uit het buitenland te kopen, waarvoor het budget toch te klein is.”

Heb jij tijdens het jaar tijd om jong theaterwerk te volgen?

“Ondertussen heb ik mijn eigen spoor ontwikkeld, en doe ik ontzettend veel, waardoor er weinig tijd overblijft. Bovendien ben ik meer een speler dan een toeschouwer. Ik moet dus overtuigd worden, en dan ga ik graag kijken. Op Theater Aan Zee zou ik meer willen zien, maar als ik mijn programma voor de komende dagen bekijk, heb ik nog veel te doen!”

Regelt er eigenlijk iemand jouw festivalagenda?

“Ja. Tatjana Bonne van TAZ stelt een schema voor mij op. Zij is mijn persoonlijke slavendrijver (*lacht*).” (FT)

VERSLAG MU-ZEE-UM

Uitgelezen werd gisteren een beetje ‘Uitgeregend’. Maar dat kon de TAZ-watchers niet tegenhouden om een spervuur aan vragen op curator Josse de Pauw af te vuren. Deze groep jonge wolven van 13 tot 18 jaar lieten zich deze week omscholen tot recensent/journalist. De kneepjes van het vak werden hen onder meer aangeleerd door theaterrecensente Liv Laveye, die hen inwijdde in de wondere wereld van de recensie. De hele week gingen ze op pad om verschillende theaterstukken te bekijken en te beoordelen.

Wat hun criteria zijn voor een goed theaterstuk? Vooral dat het blijft interesseren, zo blijkt. Maar ook respect voor de theatermakers en de achtergrond van het stuk: welke ideeën

zitten er in, hoe is het stuk ontstaan? Iemand anders oppert stilletjes dat ze het vooral wil begrijpen. Op de vraag wat ze zoal geleerd hebben klinkt het enthousiast ‘OMDAT!’ in koor. Euhm? Ann Delye, Mu-zee-um medewerkster legt uit: “We hebben hen vooral geleerd hun mening of stelling te funderen en goed weer te geven. Op een goede manier kritiek geven, het is niet evident. Niets is zomaar ‘mooi’ of ‘saai’. We proberen zulke korte zinnen dus altijd te laten volgen door het woord ‘omdat’, zodat ze leren uitleggen wat iets nu precies zo mooi of ontroerend maakt. Zo maakte iemand zich deze week de bedenking: ‘wat zou ik van die kritiek vinden, mocht ik het stuk gemaakt hebben?’ Heel mooi vind ik dat.” Vergis u niet, we hebben hier niet met een bende ‘softies’ te maken, opmerkelijke en kritische jongelui zijn het zeker. Zo schreef Amber over *Monde.com*: “Het gaat over vijf mensen van verschillende culturen die samen komen in een filmstudio om hun leven opnieuw te monteren, zoals zijzelf dat graag gehad hadden. Door de sterke acteerprestaties worden er enkele actuele problemen uit verschillende culturen naar voor gebracht. Op die manier laten ze het publiek stilstaan bij de vele problemen in deze wereld.”

Of deze jongeren niet te ‘groen’ zijn om naar dergelijke voorstellingen te gaan kijken? Blijkbaar niet. Zo leest Pieter helemaal niet graag, maar door *Uitgelezen* kreeg hij zin om het boek *Oorlog met de salamanders* van Karel Capek te gaan lezen: een roman over de ondergang van de wereld, door een Tsjechische schrijver uit de jaren ’30, alstublieft. Als Josse De Pauw later in het interview de vraag krijgt of hij niet vindt dat ze te jong zijn voor theater, verwoordt hij perfect waar het om draait: “Je hoeft ook niet alles te begrijpen. Je kan iets heel mooi vinden, zonder dat je het begrijpt”. Over recensies en opinies zegt hij even later: “Iedereen die altijd alles om dezelfde reden mooi of niet mooi vindt, het zou ook maar een nare wereld zijn. Zolang iedereen er voor zichzelf maar iets uit haalt.” De jongens en meisjes lezen braaf hun vragen af die ze voor Josse hebben voorbereid. Hij blijkt een hele genereuze prater en haalt herinneringen op aan zijn vroege theaterperiode. Zo beantwoordt hij voor het weet al een deel van hun voorbereide vragen. Een meisje stelt spontaan een nieuwe vraag, zo voor de vuist weg. Zou daar een journaliste inzitten? Dat weet ze nog niet, maar: “Ik ben héél kritisch!” aldus Jana. Eva is 17, maar weet niet zeker of ze een recensentenbestaan ziet zitten: “Ik weet het het toch niet. Het neemt voor een stuk het pure genieten weg. Tijdens de voorstelling zelf zit je eigenlijk al je mening te vormen. Ik laat me liever meeslepen!”

Mu-zee-um en Theater Aan Zee, al meer dan vijf jaar lang blijkt het een uitstekende combinatie. Zo werden er deze week in samenwerking met de acrobaten van Circolito een workshop circustechnieken gehouden. Daarnaast was er voor de dramaturgen en acteurs in spe de hele week lang ook een theaterworkshop. Samen met Pascal Buyse van LARF maakten de kinderen hun eigen theatervoorstelling. Ouders en talentenjagers kunnen morgen op het toonmoment het resultaat aanschouwen. En onze recensenten in spe? Misschien over een jaar of twee in uw *TAZette*. U bent gewaarschuwd. (MVS)

INTERVIEW: DAVID VAN REYBROUCK ‘TAZ IS EEN GEWELDIG FESTIVAL’

Als we David Van Reybrouck bellen, heeft hij net zijn wagen geparkeerd voor een hotel in Oostende, alwaar hij de komende nachten zal verblijven. De schrijver was de voorbije dagen meermaals op TAZ, als enthousiast toeschouwer van onder andere de Pagnol-trilogie, *De leeuw van Vlaanderen* en *Kein Applaus für Scheisse*, maar keerde na elke lange festivaldag nog terug naar huis (voor de curieuzeneuzen: drie kwartier richting Poperinge, Noord-Franse grens). Dergelijke nachtelijke ritten gaan al snel in de kleren zitten. Bovendien heeft de schrijver vandaag een afspraak met zijn lezerspubliek: om 11 uur leest hij voor in de tent op het Zeeheldenplein. “Uit eigen oeuvre”, zoals dat heet, en daar is hij zelf nog een beetje onwennig bij.

Van Reybrouck: “Ik heb van mezelf niet het gevoel dat ik zoiets als een oeuvre aan het opbouwen ben. Laat staan dat ik geneigd ben om het te ‘overschouwen’ (*lacht*). Maar het is zoals het is: ondertussen heb ik een boekentas vol, blijkbaar, in diverse genres: essay, poëzie, toneel, romans... Op uitnodiging van TAZ kon ik dus niet anders dan daaruit een bloemlezing te puren. En hoewel ik niet graag mijn eigen geschriften herlees, ben ik altijd wel heel enthousiast als ik mag voorlezen voor publiek. Dat doe ik echt enorm graag.”

Wat maakt voorlezen voor publiek zo aangenaam?

“Om te beginnen is er die ontmoeting met je lezers, uiteraard. Maar het heeft ook te maken met de cadans van mijn teksten: het best mogelijke ritme van elke zin vinden is iets waar ik veel tijd voor uittrek aan mijn schrijftafel, en daarom is het een plezier om die cadans ook live op te roepen, als lezer. Hoe recenter de tekst in kwestie is, hoe makkelijker me dat afgaat. Omdat de emotionele betrokkenheid dan nog het grootst is, vermoed ik. Bij iets oudere teksten moet ik me eerst weer inwerken. Grappig trouwens, ik heb teksten herontdekt die ik vergeten was.”

Meer wil de schrijver over zijn bloemlezing nog niet kwijt. In de plaats daarvan steekt hij graag de loftrumpet over TAZ, een festival dat hij in zijn schrijvershart heeft gesloten.

“Met enige zin voor overdrijving, maar toch: vroeger was TAZ een aangenaam intermezzo tussen twee theaterseizoenen, nu is elk seizoen een generale repetitie voor TAZ (*lacht*). De voorstellingen, de mensen die je hier ontmoet, de ervaren kunstenaars, de jonge beloften... Er is al veel over gezegd en geschreven, maar ik vind het echt geweldig. De beleidsthema’s waar de vorige cultuurminister, Bert Anciaux, jaren mee heeft rondgelopen, over publieksverbreding en participatie en zo, wel, hier worden die jaar na jaar werkelijkheid... Zoiets verdient alle lof.”

Van Reybrouck is momenteel, na het overweldigende succes van *Congo* (meer dan 200.000 exemplaren verkocht *and counting*) bezig aan een toneelstuk voor KVS. Het heet *In de mais* en speelt zich af op een niet nader genoemde festivalweide, de plek waar een groepje jongeren met zichzelf geconfronteerd wordt. Om inspiratie op te doen, ging Van Reybrouck vorig jaar naar Dranouter. Is hij dat dit jaar ook van plan? “Nee, ik heb begrepen dat de bende varkens met wie ik daar vorig jaar heb rondgehangen, besloten heeft om niet te gaan dit jaar. Ze gaan liever naar Tomorrowland. Maar ik ga eens de sfeer opsnuiven in Geel, denk ik, ik hou wel van een portie reggae af en toe. (*lacht*)”

Tot slot, september 2011 wordt een betekenisvolle maand, dan viert Van Reybrouck tien jaar schrijverschap én wordt hij 40. Is dat laatste feestelijk of veeleer zorgwekkend?

“Maar neen, jong. Een feest wordt het. Overigens, ik ben al op elke leeftijd blij geweest met die leeftijd. Waarom zou ik zeuren ook? Toen ik me in 2003 voornam om een boek te schrijven over Congo, wou ik de deadline van 2010 halen, omdat dan 50 jaar onafhankelijkheid van dat land zou worden gevierd. Wel, ik heb die deadline gehaald en het is, tot mijn verbazing, een succes gebleken. Daar ben ik nog elke dag oprecht blij om. En ondertussen zijn er weer andere mooie vooruitzichten, hoe druk het bij momenten ook is. Zo zijn we bezig om in november in Brussel een soort van ‘burgertop’ te organiseren, als reactie op de politieke impasse (www.g1000.org). Dat loopt tot dusver behoorlijk goed. En wat *In de mais* betreft: gisteren heb ik hier op TAZ een heel fijn gesprek gehad met Jan Eelen (regisseur van o.a. *In de gloria* en *De ronde*, ndvr), wiens werk ik zeer waardeer. Ik heb hem gevraagd of hij niet wil meewerken aan het schrijven van de tekst, en hij heeft toegezegd. De première is voor eind januari. Kortom, ik ben een gelukkig man.” (SH)

VANDAAG OM 11U - ZEEHELDENPLEIN

INTERVIEW: ILMER ROZENDAAL MEDEA AAN DE RAND VAN DE STAD

Personen die zich buiten de vooropgestelde normen van een samenleving begeven worden sinds het ontstaan van de theaterpraktijk maar al te graag op een podium geplaatst. Dit is een van de redenen waarom de tragedie over Medea, moordenaress van haar eigen kinderen, zo'n grote impact op het theaterlandschap heeft gehad. En nog steeds heeft, zo blijkt uit de voorstelling *Medea* van de vierentwintigjarige Ilmer Rozendaal. Met haar afstudeerproject, in productie van De Queeste|KADE, won ze onlangs nog de Ton Lutz prijs 2011 voor meest veelbelovende regietalent van het jaar. De Nederlandse regisseuse licht haar fascinatie voor Medea toe en legt uit waarom zij koos voor een onvervalst stuk locatietheater.

Het verhaal van Medea is er een die onomstreden deel uitmaakt van het klassieke repertoire. Vanwaar uw keuze om net dit stuk te spelen?

Ilmer Rozendaal: "Het feit dat er in het verhaal van Medea twee mensen tegenover elkaar staan die resoluut ergens voor kiezen heeft hier zeker mee te maken. Het stuk wordt getekend door de confrontatie tussen twee grootmachten: Jason en Medea. Het is een liefdesverhaal waarmee wordt verteld over mensen die voor een bepaalde manier van leven kiezen. Dat is wat mij in eerste instantie zo heeft geraakt."

Wat spreekt u zo aan in het personage van Medea?

Rozendaal: "Medea is een heel uitzonderlijk personage. Ze pleegt een onmenselijke daad die nauwelijks te begrijpen valt. De haat die bij haar ontstaat is iets wat me erg fascineert, in die zin dat het iets is wat ik niet ken. Het is iets dat altijd wel ergens binnen een samenleving plaatsvindt, vaak bij mensen die een andere plek binnen de maatschappij innemen. Die haat is menselijk en onmenselijk tegelijkertijd. Maar het gebeurt overal: ressentiment is ontgensprekelijk eigen aan de mens. Daarom trekt het me ook zo aan."

Jullie spelen het stuk in de Oostendse Vismijn – een locatie vol betekenis. Waarom juist daar?

Rozendaal: "We hebben gezocht naar een plek waarop we eigenlijk heel duidelijk maken dat Medea iemand is die een plaats buiten de samenleving inneemt. Daarom hebben we bewust gekozen voor een locatie aan de rand van de stad. Het water maakt bovendien nog eens extra duidelijk dat er een scheiding is: ze zit heel dicht bij de stad maar kan er toch niet heen. Bepaalde avonden was er muziek uit de stad te horen; één avond was er zelfs vuurwerk. Gezien de stad in onze voorstelling symbool staat voor de plaats waar het feest van Jason plaatsvindt speelde dit erg mooi mee. De Vismijn is daarenboven nog eens een ontzettend mooie plek."

De scenografie van de voorstelling springt in het oog, onder meer door de aanwezigheid van een billboard...

Rozendaal: "Voor het decor heb ik beeldend kunstenaar Karl Philips gevraagd. Ik wou de voorstelling graag in de open lucht laten plaatsvinden om de wereld waartegen zij zich afzet ook letterlijk aanwezig te laten zijn. Ik vroeg hem een woonplaats voor Medea te zoeken waar ze op een provocerende manier aanwezig en tegelijkertijd ook buitengesloten is. Hij kwam opzetten met het idee om een reclamepaneel in het decor op te nemen. De IKEA poster die het paneel bedekt is voor ons het ultieme symbool voor de huiselijkheid en de geborgen sfeer waar de stad voor staat. Het is alles waar Jason voor kiest. En dat is juist waar Medea afstand van neemt." (HD)

VANAVOND OM 22U IN DE VISMIJN

HET CIJFER

100 De Prijs voor Meest Gemotiveerde Bende op deze toch al indrukwekkende festivaleditie gaat zonder twijfel naar het theatercollectief De Constanten dat, trouw aan haar naam, voortdurend aan het, euh, presteren is geweest in het Familiepark. En dat sinds afgelopen zaterdag. Weer of geen weer. Kater of geen kater. Sterker nog: met hun ontwapenende voorstelling *Een heel klein stemmetje in een heel klein doosje*, die zich afspeelt in de caravan van het duo René-Emiel en Hubert en die gemiddeld een betoverend kwartier duurt, zitten ze sinds gisteravond aan meer dan negentig voorstellingen. U leest het goed: meer dan negentig...! En omdat ze nog energie op overschot hebben, hebben ze zich voorgenomen om tijdens deze editie de kaap van honderd voorstellingen te halen. *May The TAZ Force Be With Them!*

JONG MUZIEK: STATUE ZEVEN JONGENS EN EEN MEISJE

Op het laatste nippertje weggevallen om ernstige familiale redenen: de Amsterdamse Bucket Boyz. Programmator PJ Vervondel houdt alvast een plaatsje vrij voor volgend jaar. Hun vervangers: het Limburgse Statue, in allerijl opgetrommeld vanuit Limburg. Net nog winnaars van de Maanrockrally in Mechelen en getipt door Mirko Banovic, assistent van de TAZ-band en aan de Hasseltse rokschool leraar van zowat de hele bezetting van Statue. Die bezetting ziet er als volgt uit: zeven jongens, één meisje en welgeteld zes gitaristen. Oprichter Lennart Janssen: "Al is er nu wel eentje op kamp. (*lacht*) Voor de psychedelische postrock die wij spelen, heb je wel wat volk nodig. Die bezetting laat ons toe om allerlei melodieën door elkaar te verweven tot echte klanktapijten." Hoe lang is zo'n tapijt door de band? "Ons kortste nummer duurt zes minuten, het langste moet dicht bij het half uur zitten." Ook de opstelling van de band is op z'n minst onorthodox: "We spelen het liefst allemaal op een rij of in een halve cirkel. Dat is gemakkelijker improviseren, maar het gaat er ook om dat er bij ons geen rangorde is. Het ene nummer speelt iemand maar twee noten, het volgende neemt hij dan weer de hele melodie voor zijn rekening." Inspiratiebronnen zijn "het dromerige van Pink Floyd, het rauwe van Sonic Youth en het weerbarstige van dEUS." In alle gevallen de vroege versies van die bands, welteverstaan. Die van Statue zijn kenners. (JD/ADW)

**VANDAAG OM 11U30 IN FORT NAPOLEON
EN OM 17U IN CLUB TERMINUS**

INTERVIEW: NEW COOL COLLECTIVE 'WE SPELEN VAN ALLES WAT'

Jazz is. Jazz leeft. Gebeurt. Beweegt. Jazz neemt. Jazz geeft. Jazz weet. Jazz spreekt. Jazz doet. Jazz laat. Jazz komt. Jazz gaat. (Uit 'Jazz is' van Jules Deelder)

Hoog bezoek in Oostende vanavond. Nederlands' voornaamste jazzapostel Jules Deelder komt zijn passie preken op Café Koer. Dichter, schrijver, stijlicoon, speedsnuiver, deejay en nachtburgemeester van Rotterdam – Deelder is veel mensen. In ruggensteun heeft hij het jazzcollectief New Cool Collective mee, een achtkoppig groovemonster dat al achttien jaar samenspeelt en ondertussen de halve wereldbol rondgetour heeft. Aan de lijn: altsaxofonist en oprichter Benjamin Herman, die ons tussen twee opnamesessies door te woord

staat. "We zijn net volop aan het opnemen. Onze nieuwe cd moet een beetje alle kanten uitwaaien, van nummers die we met Jules gemaakt hebben tot ska en afrocubaanse dingetjes. Er staat zelfs een lullige chachacha op. Maar wel goed hoor! (*lacht*) We kijken er echt enorm naar uit om even uit die duffe studio te trekken en weer met Jules de hort op te gaan. We hebben er samen drie theatertrounees opzitten en ik kan me niet één nacht herinneren dat ik me niet rot geamuseerd heb."

Wat gaan jullie vanavond doen?

Herman: "Waar Jules ook maar zin in heeft. (*lacht*) Ik denk dat we alleszins de ouwe vergeten jazzheld Brew Moore gaan eren, en een paar klassiekers als 'Gitaarwonder' en 'Knekelwals' gaan we vast ook wel spelen. Verder is het leuke aan Jules dat hij zo open is. Hij heeft geen last van dat purisme dat je in het jazzwereldje wel eens ziet. We schuiven vrijelijk van bebop en free jazz naar latin jazz. We spelen van alles wat, als het maar nergens naar lijkt. En als Jules zin heeft om tussendoor twintig minuutjes te kletsen, moet ie dat vooral doen." (*lacht*)

Hoe verloopt jullie samenwerking eigenlijk?

"Het gaat eigenlijk in twee richtingen. Soms proberen wij iets spannends te verzinnen bij zijn teksten, andere keren is hij aan de slag gegaan met een van onze nummers. Eens op het podium is alles eigenlijk toegestaan. Ik denk dat ie vast wel gaat zingen, dichten en dan nog wat gaat improviseren. En als hij het echt op zijn heupen krijgt, kan je je vast wel aan een dansje verwachten. Oh, en ie gaat ook een stukje drummen. Ik heb hem vorige week nog gesproken en hij zei dat hij hard aan het oefenen was. Niet slecht, zo op zijn 66ste." (*lacht*)

Het New Cool Collective heeft al in Oekraïne, Oeganda en Japan gespeeld. Alleen in België zien we jullie niet al te vaak. Hoe komt dat?

"Tja,... We verwonderen er ons zelf ook een beetje over. Dit jaar hebben we wel in Leuven, Antwerpen en in Genk gespeeld, dus misschien komt die doorbraak er alsnog. Vreemd wel dat het net met deze show is. We hebben geloof ik de drie minst populaire onderwerpen die er maar te vinden waren samengebracht: jazz, poëzie en de dood. Maak je borst maar nat, België! (*lacht*) Nu ja, we behandelen ze wel vanuit een positieve instelling, als dat helpt." (*lacht*)

Hoe ziet zo'n avondje met Jules Deelder er uit?

"Meestal is dat: van de auto het podium op rollen, onze soundcheck doen, rustig wat eten en bijpraten en ondertussen legt Jules wat plaatjes op om ons in de sfeer te brengen. Dan twee uur ontzettend veel plezier maken om van het podium in één moeite de nachtclub in te rollen. We blijven trouwens speciaal een nachtje slapen, dus dat nazakken zou er wel van moeten komen. Zeg, hebben jullie daar in Oostende eigenlijk al een nachtburgemeester?"

Jazz Is hot. Is cool. Jazz ijlt. Is ver weg. Dichtbij. Paraat. Bereid. Op weg. Altijd. Jazz was. Jazz is. Jazz blijft. (JD)

IMPRESSIES: MAANNOMADEN NA DE BRIEVEN, HET INTERVIEW

Als laatste in het rijtje Nomaden waren de Maannomaden aan de beurt. Een avondparcours dat zich ook nu weer doorheen de straten van Oostende slingert. Met het einde van Theater Aan Zee in zicht, betekent dit ook voor de redactie een laatste kans op een uitgebreide reflectie. Deze keer geen briefwisseling maar een directe dialoog met enkele prangende vragen!

Sterk hoe Aude Lachaise in *Marlon* haar tekst op verschillende niveaus inzet (fysiek, linguïstisch) om duidelijk te maken waarover ze het wil hebben in haar voorstelling: het verlangen.

Evelyne Coussens: “Dat klopt, al vond ik de tekst naar het einde toe een beetje diffuus worden: hij waaierde uit van Marlon Brando over darmvlokken naar dansaudities, en daar was Aude me een beetje kwijt. Wanneer ze dan eindigt met de metafoer van de mayonaise – menselijke connectie is als mayonaise, je moet hem precies goed krijgen, anders pakt hij niet – en zo de cirkel met het begin rondmaakt, komt dat een beetje gezocht over. De rode draad is duidelijk het verlangen, maar Aude versnipperd het begrip zo breed dat het bijna niet meer onder één noemer te brengen valt. De tekst mocht voor mij gerust wat strakker gezet worden.”

Aude werkt haar concept heel teatraal uit. Werkte dat dansante voor jou?

EC: “Heel goed, ze vertolkt de sensualiteit die aanwezig is in haar woorden ook heel lichamelijk en brengt, bijvoorbeeld in de passage waar ze de woorden ‘Cul’ en ‘Sexe’ speelt ontleedt, het tekstuele naar een abstract niveau.”

Carmen Van Cauwenbergh: “Ze tast inderdaad het begrip betekenis heel speels af en laat het vervolgens op verschillende niveaus samenvloeien: linguïstisch, dansant en symbolisch met Marlon Brando als spilfiguur in haar vertoog over verlangen. Hij is een zwart gat dat als een onverzadigbare spons alle verlangens aantrekt, en dat door helemaal niks te doen.”

EC: “Dat is inderdaad een interessante passage waarin ze uitzoekt hoe verlangen werkt – namelijk op basis van de afwezigheid, eerder dan de aanwezigheid. Ook haar speelstijl past mooi binnen het geheel: ze speelt heel Frans, heel gedragen, maar met een vette knipoog: ze ironiseert voortdurend de eigen pathetiek.”

CVC: “Tekstueel vind ik dit, samen met wat Nick Steur doet, de sterkste voorstelling. Heel interessant hoe zij beiden weldoordacht het performatieve en de taal op elkaar laten

inwerken. De tekst wordt ingezet om een verklaring te geven voor de handelingen maar dan op een symbolische, overstijgende manier wat het geheel een meerwaarde weet te geven en een grote draagkracht.”

De tweede voorstelling vond jij minder?

CVC: “Nee, mijn grootste, en eigenlijk enige, bedenking daarbij is dat ik de visuals op zich niet zo uitdagend vond.”

Maar het is toch niet zo dat Helmut Van den Meerschaut op zoek was naar verhalende beelden?

CVC: “Klopt, het moet ook helemaal niet verhalend zijn maar zelfs als je voor het puur esthetische gaat mag het straffer. Uiteindelijk zijn het wel de beelden waar je naar zit te kijken. En abstract werken biedt toch een uitgelezen kans om de verbeelding de vrije loop te laten. Dat mis ik hier een beetje: beelden die tot de verbeelding spreken.”

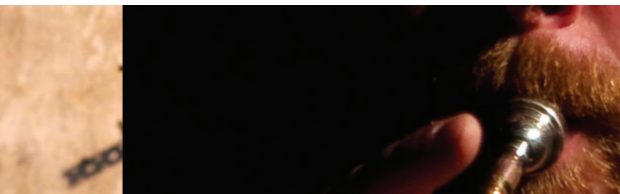
EC: “In de brochure wordt de vergelijking gemaakt met Romeo Castellucci, maar enkel het beginbeeld, een soort geënceneerde storm, deed echt aan Castellucci denken. Castellucci werkt vooral met symbolische, inhoudelijk zwaar geladen beelden. Dat is hier niet het geval, hier wordt vooral met vorm gespeeld. Van den Meerschaut creëert een wereld van landschappen, een *roadtrip* waarin je vooral op een sensitief niveau moet meegaan. Los daarvan, maar misschien ga ik nu te ver, meende ik toch een zekere dramaturgie te zien in de manier waarop het framen van zoveel verschillende kaders werd opgebouwd en de belichting ingezet. Ik had het gevoel dat je gaandeweg steeds meer flitsen kreeg te zien van de band die achter de frames schuilt, en die met zijn muziek de voorstelling voortstuwt, tot je op het einde eindelijk de muzikanten te zien kreeg – als de ‘magiërs’ binnen dit bevreedende universum.”

CVC: “Om even terug te komen op die *roadtrip*, als dat het gevoel is dat Helmut wil oproepen, is het kiezen voor bomen en slingerende wegen tussen bomen een veel te evidente keuze. Los daarvan werd ik vooral geconfronteerd met mijn eigen verlangen, de groep die je wil zien maar die aan het oog onttrokken blijft. Ze blijven enkel wazig op de achtergrond waardoor het geheel iets mythisch krijgt en dat past perfect bij de grootsheid van de muziek.”

EC: “Ik blijf het knap vinden hoe je zonder één woord toch zoveel kunt vertellen.”

CVC: “Dit soort voorstellingen gaat direct naar het gevoel en slaat al de rest over. Ze hebben een onmiddellijke impact.”

EC: “Het intellectuele wordt inderdaad overgeslagen. Ik heb me ook lang zitten afvragen of ik dit nu enkel een vormelijke trukendoos vond, maar aan het einde van de voorstelling, dankzij de climax die ik meende te zien, vond ik dat er toch meer werd getoond dan een technisch kunnen. Dit is veel meer dan een concert-met-visuals.”

CVC: “Inderdaad, Helmut gaat omgekeerd te werk: in een concert staat de groep vooraan en worden de visuals achteraan vertoond, hier wordt dat concept omgedraaid. Helmut tast de grenzen af van de combinatie live-optreden en beeld. Wat je normaal te zien krijgt, de band, wordt nu op de achtergrond gehouden, je hoort het enkel. En wat normaal achteraan te zien is, de visuals die meestal een ondersteunde functie krijgen toebedeeld, neemt nu een prominente rol in.”

Jij was geen grote fan van de laatste Nomadenvoorstelling, *Radio Vandeursssen*.

EC: “Nee, al kan ik mij voorstellen dat zoiets van bij het begin ineens goed zit, of totaal niet. Ik hoorde van veel mensen dat het ineenzakte na een tijdje maar ik had al van bij de eerste seconde het gevoel dat dit mij niet zou kunnen bekoren. Ik vond het vrij flauw.”

CVC: “Ik vond niet dat het ineenzakte maar zij halen de sfeer die ze creëren aan het begin van de voorstelling onderuit door er gaandeweg niet-passende, flauwe elementen bij te halen. Ik was bij aanvang heel nieuwsgierig naar de personages die zij creëren en de absurde, donkere sfeer die ze neerzetten maar het geheel wordt niet consequent doorgetrokken waardoor ik ben afgehaakt. Ik heb het gevoel dat de makers het potentieel van de voorstelling niet volledig benutten.”

Wanneer werkt humor en wanneer niet?

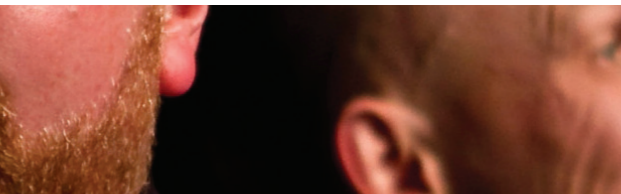
CVC: “Als je deze voorstelling vergelijkt met bijvoorbeeld *Abel en Kain* van Het Geit kom je tot de conclusie dat de humor daar wel werkt en bij *Radio Vandeursssen* maar half. De humor van Het Geit is van een compleet andere orde, meer een ambacht van timing en goed spel, maar zij maken heel duidelijke keuzes die ze ook consequent doorvoeren. Bij deze voorstelling schippert het een beetje tussen het abstracte en het narratieve en daarbovenop hanteren ze ook nog verschillende stijlen van humor.”

EC: “Ik begrijp wat de makers beogen maar ze geraken nooit tot op dat punt, en dat heeft inderdaad te maken met regiekeuzes, maar ook met vakmanschap.”

CVC: “Dit soort humor doet mij denken aan de Britse serie *A league of gentlemen*. Alleen zit daar ook een gevaarlijk element in: personages die volledig gestoord zijn waardoor je bijna niet durft te lachen. Iets wat hier ontbreekt of bij aanvang wel aanwezig is maar niet wordt doorgetrokken. Ik mis dus wel dat gevaar bij hen en de schrik die daarmee samenhangt.”

EC: “Ook de meisjes van Poolse Vis maken een heel duidelijke keuze in het soort humor dat ze willen brengen, maar ze gaan er dan wel helemaal voor. De typetjes zitten perfect in elkaar, je kunt ze karikaturaal noemen maar zo werkt humor - op basis van directe herkenbaarheid.” (EC/CVC)

VANDAAG OM 20U - VERTREK STATIONSPLEIN

RECENSIE: AVERECHTS

‘We’ll meet again, don’t know where, don’t know when’ – met deze vrolijke voorafspiegeling begint *Averechts*, de tweede productie van De Bende van de Prins, het jeugdtheatergezelschap rond auteur/acteur Pepijn Lievens en regisseur Mich Walschaerts. De Bende maakt voorstellingen voor een doelpubliek van tieners, gebaseerd op ‘waarachtige verhalen met een maatschappelijk belang’ – dat klinkt braaf, en ook de theaterpraktijk had best wat scherper gemogen. *Averechts* is een mooie, vakkundige en erg sympathieke voorstelling, maar mist dat spatje venijn dat het echt spannend maakt.

Het scènebeeld is sober: een grote berg kleurige plasticen soldaatjes met een schop in, drie metalen legerkisten en een trompet. Na het pakkende *Stofzuiger*, een autobiografisch verhaal over drugs, gaat het in *Averechts* over keuzes maken: iets wat je denkt juist te beslissen draait soms averechts uit. Dat is alvast het geval voor de Engelse soldaat Henry Tandey, die nochtans niet voorbestemd lijkt om de loop van de geschiedenis te veranderen. Hij groeit op in een weeshuis en lijkt als pechvogel geboren. Tijdens de Eerste Wereldoorlog ontpopt hij zich echter tot een oorlogsheld. Henry Tandey toont zich zowel dapper als grootmoedig, door bijvoorbeeld een zwaargewonde Duitse soldaat het leven te sparen. Een beslissing ter goeder trouw, die evenwel het aanschijn van de wereld zal veranderen.

Dat zo’n oorlogsavontuur oorlog weinig glorieus is, maakt de regie van Mich Walschaerts op een fijne manier duidelijk: de acteurs waden onder vrolijke marsmuziek kniehoog in de hoop soldaatjes, die elk om beurt een gruwelijke, dwaze, zinloze of onnozele dood sterven. Gruwel met een knipoog, die desondanks onder de huid kruipt. Ook de sterke tekst van Pepijn Lievens blijft hangen. Lievens en Wouter Bruneel zijn een mooi slapstickduo, ze spelen hun lichamelijke contrasten gretig uit in een erg fysieke speelstijl, gefocust op lichaam en mimiek. Vooral Bruneel speelt snedig en is koddig als de ijdeltuit Tandy, die op én naast de scène een grote rol voor zichzelf opeist. Want Walschaerts en Lievens spelen ook met de theaterconventies: er wordt regelmatig in- en uit het spel gestapt voor een metatheatraal grapje, al gebeurt ook dat nogal expliciet en met een soort goedmoedige braafheid. Nieuw is het allemaal niet, maar door zijn vakmanschap en speelsheid blijft *Averechts* boeien. Aan het eind wordt de cirkel van het verhaal zoals verwacht rond gemaakt, toch blijft het moment waarop de ware toedracht zich onthult verkillend.

De Bende van de Prins denkt en creëert duidelijk vanuit zijn doelpubliek. Daar is niets mis mee, tenzij de ambities elders liggen natuurlijk. Dan zal het gezelschap zich moeten losmaken uit die publiekslogica en op zoek moeten gaan naar een eigen artistieke stem. Ook dat is een kwestie van keuzes maken. (EC)